

Pe temelie tare

Adevăruri creștine fundamentale

Max Billeter

Introducere

Creștinismul există de 2000 de ani. În acest timp s-au spus și s-au scris multe lucruri corecte, dar s-au publicat și unele lucruri false. În aceste 20 de secole, creștinii au făcut multe lucruri bune într-un mod altruist. Dar tot așa de bine, din egoism, s-au făcut în numele creștinismului multe lucruri rele și foarte grave.

Dacă ne gândim la acești 2000 de ani, ne putem întreba: Care sunt de fapt fundamentele creștinismului? Răspunsul ni-l poate da numai Cuvântul lui Dumnezeu. Vrem să cercetăm enunțurile sale sub trei puncte principale:

- 1) În centrul creștinismului stă o Persoană: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.
- 2) Credința creștină dă un răspuns la întrebările omului.
- 3) Creștinismul adevărat face inima celui care crede fericită.

Isus Hristos, Mântuitorul

În 2 Timotei 1.10, apostolul Pavel vorbește despre „*arățarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea*“. Creștinismul a început deci cu venirea Domnului Isus ca om pe acest pământ. Această apariție a Mântuitorului nostru cuprinde cinci realități, pe care vrem să le cercetăm pe baza vorbirii apostolului Petru în Fapte 2.22-23, 32-33.

„Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: pe Isus Nazarineanul, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți, pe Acesta, dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuiți, L-ați răstignit și L-ați omorât. – Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori. Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți.“

Există următoarele realități:

- a) viața lui Isus Hristos pe pământ
- b) moartea Sa pe crucea de la Golgota
- c) învierea Sa din morți
- d) înălțarea Sa la cer și șederea la dreapta lui Dumnezeu
- e) venirea Duhului Sfânt pe pământ

a) Viața Sa pe pământ

Viața Domnului Isus este prezentată în versetul 22 pe baza a patru adevăruri despre Persoana Sa:

1) Numele Său este *Isus*. Domnul nostru Isus Hristos S-a născut acum aproximativ 2000 de ani ca om adevărat și a trăit astfel pe pământ.

2) Apoi Domnul nostru este numit *Nazarineanul*. El a fost Cel disprețuit. În toată viața Sa a avut parte de împotrivirea multora. Până astăzi El este disprețuit de cei mai mulți oameni.

3) Mai departe se spune că El este *adeverit de Dumnezeu*. Deși oamenii nu L-au primit, Dumnezeu a arătat clar că Omul Isus Hristos a fost fără păcat și n-a făcut niciun păcat. Aceasta este mărturia Cuvântului lui Dumnezeu despre acest Om minunat: adevărat de Dumnezeu ca fiind fără păcat, sfânt și curat.

4) Adevărit de Dumnezeu *prin lucrări de putere și minuni și semne* arată că acest Om smerit Isus a rămas totdeauna Dumnezeu: atotputernic, atotprezent și atotștiutor. Evangheliile ne confirmă acest al patrulea punct. Odată Domnul a vindecat un orb, și acesta și-a primit vederea. La aceasta, conducătorii poporului Israel au spus: „*Niciodată nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unuia născut orb. Dacă Acesta n-ar fi de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic*“ (Ioan 9.32, 33). Domnul Isus a înviat și trei oameni din moarte: pe singurul fiu al unei văduve din Nain, pe fiica lui Iair și pe Lazăr, la care începuse deja putrezirea. Prin acestea El a dovedit că este Dumnezeu, pentru că viața poate da numai Dumnezeu.

Viața Sa – un exemplu pentru noi

Ce are viața acestui Om să ne spună? Creștinii care au crezut, găsesc în Isus un exemplu minunat, desăvârșit. Este dreptul nostru să-L vedem pe Domnul Isus în Cuvântul lui Dumnezeu, cum a trăit El aici pe pământ, pentru ca apoi să-L urmăm.

În Fapte 3.15, apostolul Petru Îl numește pe Domnul Isus cu numele minunat: *Domnul sau Inițiatorul vieții*. El nu se referă cu aceasta că El este viața veșnică, cum ni-L prezintă scrierile lui Ioan. Ca Domnul vieții, El a fost Conducătorul vieții, aceasta înseamnă unul care merge înaintea altora. El este Modelul vieții pentru fiecare om – o slavă deosebită a Domnului nostru Isus Hristos.

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, El a avut idei exacte cum ar trebui să trăiască acest om pe pământ. Dar știm că prima pereche de oameni a căzut în păcat. De această cădere a fost cuprins tot neamul omenesc care a urmat. Nici măcar un om nu a corespuns în viața sa dorințelor și pretențiilor lui Dumnezeu.

Totuși, în urmă cu circa 2000 de ani S-a născut Isus Hristos. Profetul Isaia a spus profetic cu privire la venirea Domnului: „*El a crescut înaintea Lui ca o odraslă fragedă și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat*“ (53.2). Acum era un om aici, care corespundea deplin și în totul așteptărilor lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul titlului: Domnul vieții. Sub acest aspect, profetul Isaia Îl numește: *rodul pământului* (Isaia 4.2).

Astfel, viața desăvârșită a Domnului Isus este modelul pentru fiecare creștin. Apostolul Petru este acela care Îl prezintă în prima sa epistolă ca Omul desăvârșit, care este „*lepădat, în adevăr, de oameni, dar ales, prețios înaintea lui Dumnezeu*“. Ceva mai târziu adaugă: „*Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui*“ (1 Petru 2.4, 21).

b) Moartea Sa pe crucea de la Golgota

Al doilea adevăr ne este descris în versetul 23 din Fapte 2: Domnul Isus a murit pe crucea de la Golgota. Prin aceasta ne sunt prezentate două adevăruri importante:

1) Dumnezeu **L-a dat** pe Isus Hristos la cruce și în moarte. „*Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu*“ – aceasta înseamnă în moarte (Ioan 3.16). Aceasta este partea lui Dumnezeu – planul Său de dragoste, ca la cruce să se pună temelia mântuirii.

2) La sfârșitul versetului 23 scrie: „pe Acesta... L-ați răstignit și **L-ați omorât.**“ Aceasta este partea omului în legătură cu moartea Domnului Isus.

L-a dat și L-ați omorât: ambele expresii sunt adevărate. Una reprezintă harul lui Dumnezeu, cealaltă răspunderea omului. Ambele adevăruri le găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu. Ele pornesc de la cei doi pomi din grădina Eden. Linia harului lui Dumnezeu pleacă de la pomul vieții. Răspunderea omului izvorăște de la pomul cunoștinței binelui și răului. Ambele linii duc la Golgota. Punctul culminant al harului lui Dumnezeu este dăruirea unicului Său Fiu pentru noi în moarte. Punctul culminant al eșecului omului în răspunderea sa este omorârea Domnului vieții.

Toate grupurile de oameni s-au unit să-L omoare. Bărbații stimați ai *religiei* conducătoare a acelui timp strigau: „Răstignește-L, răstignește-L!“ Conducătorul *politic*, dregătorul Pilat, L-a condamnat la moartea pe cruce, cu toate că a trebuit să mărturisească că nu găsește nicio vină în Isus. Și Irod, reprezentantul *culturii*, L-a tratat cu dispreț. Toți s-au făcut vinovați de moartea Domnului Isus.

Ce înseamnă moartea Sa pentru noi creștinii?

Pe de o parte, prin moartea Sa pe crucea de la Golgota, Isus Hristos a pus temelia mântuirii pentru noi oamenii. Pe baza morții Sale, Dumnezeu oferă acum fiecărui om mântuirea. „*În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer niciun alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți*“ (Fapte 4.12).

Pe de altă parte, acolo a devenit clar că toți oamenii sunt pierduți. Am dovedit acest lucru prin faptul că L-am omorât pe Fiul lui Dumnezeu. În om nu locuiește nimic bun. Pe Golgota a fost documentată deci corupția totală a omului, dar și baza pe deplin valabilă a mântuirii.

c) Învierea Sa din morți

A treia realitate o găsim în versetul 32 al textului citat. „*Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori.*“ Adevăratul creștinism are de-a face cu un mormânt gol. Domnul Isus a fost, într-adevăr, înviat de Dumnezeu. El a trăit ca om înviat 40 de zile aici pe pământ. Învierea Sa a fost confirmată de mulți martori. Pavel scrie despre aceasta în 1 Corinteni 15.3-8:

„*Pentru că v-am dat întâi ce am și primit: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; și că a fost înmormântat; și că a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum, iar unii au și adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Și, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie.*“

Învierea Sa – dovada vieții Sale fără păcat

De ce L-a înviat Dumnezeu? Fiindcă astfel mărturisea despre Omul Isus Hristos că a trăit curat și sfânt pe pământ. Acest gând îl dezvoltă apostolul Petru în cuvântarea sa (Fapte 2.27). În acest sens citează din Psalmul 16.10: „*Nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nici nu vei da pe Sfântul Tău să vadă putrezirea.*“ Domnul Isus este Sfântul lui Dumnezeu – iarăși un titlu minunat! De aceea Dumnezeu L-a înviat din morți. În primul rând a vegheat ca Hristosul Său să fie așezat într-un mormânt unde nu a mai fost așezat nimeni, ca să nu ajungă în contact cu putrezirea. În al doilea rând, El a fost înviat de Dumnezeu, pentru că la El nu putea să apară putrezirea, spre deosebire de Lazăr, despre care Marta a spus Domnului: „Deja miroase.“

În Evrei 5.7 este scris: „*El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase).*“ Aici este vorba despre clipele din Ghetsimani, unde Mântuitorul nostru Se ruga cu strigăt puternic și cu lacrimi, când vedea în fața Sa lucrarea grea a mântuirii.

În Evanghelii nu citim nimic despre un strigăt. A fost un strigăt mut al Mântuitorului nostru în Ghetsimani, când a văzut că El va fi făcut de Dumnezeu păcat și că va trebui să poarte păcatele noastre. Cu cereri și rugăciuni stăruitoare a adus aceasta înaintea Dumnezeului Său, care putea

să-L scape de moarte. A fost ascultat? Se pare că rugăciunea Lui în grădina Ghetsimani a rămas neascultată. El trebuia să împlinească lucrarea mântuirii și să suporte suferințele în legătură cu aceasta. Datorită temerii Lui evlavioase a fost ascultat în învierea Sa. Dumnezeu nu putea să permită ca Domnul vieții, care în toată viața Sa a corespuns deplin așteptărilor și dorințelor Sale, să vadă putrezirea.

Mărturia vieții fără păcat și curată a Domnului Isus în înviere este de mare însemnătate pentru mântuirea noastră. Viața Sa desăvârșită a fost premisa, ca El să poată pune în moartea Sa temelia pentru mântuirea noastră. Numai Unul, care era fără păcat, a putut fi făcut păcat pentru noi. Numai Unul, care n-a păcătuit niciodată, nici în cuvinte, nici în gânduri, nici în fapte, a putut să poarte păcatele noastre în trupul Său pe cruce.

Învierea Sa – mărturia unei mântuirii desăvârșite

A doua însemnătate a învierii Sale este sigiliul lui Dumnezeu pe lucrarea Sa de mântuire săvârșită. Moartea Sa de ispășire este suficientă pentru un Dumnezeu sfânt, pentru ca El să poată grația păcătoși. *Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui* (Romani 6.4). La crucea de la Golgota, Dumnezeu, Tatăl, a fost onorat în mod deosebit prin ascultarea Domnului Isus Hristos, care a mers până la capăt. De aceea Dumnezeu Și-a dezvăluit toată slava Sa pentru a-L scoate dintre morți. Pentru că Dumnezeu a recunoscut și a adevărit lucrarea de mântuire a Fiului Său prin învierea Acestuia, putem să fim siguri cu privire la mântuirea noastră.

d) Înălțarea Sa la cer și șederea la dreapta lui Dumnezeu

Versetul 33 din Fapte 2 ne arată a patra realitate: „*Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu...*” Domnul nostru Isus Hristos a fost ridicat la cer după ce a trăit 40 de zile ca Cel înviat și S-a arătat multor martori.

Luca descrie înălțarea Sa la cer într-un mod foarte impresionant (24.50, 51). Ucenicii au umblat câțiva ani cu Domnul și au asistat apoi plini de consternare la răstignirea și moartea Sa. Acum însă se bucurau, că Învățătorul lor înviase din morți. El i-a condus afară spre Betania, Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. „*Și a fost că, pe când îi binecuvânta El, a fost despărțit de ei și a fost ridicat la cer.*” Ce au făcut atunci ucenicii? Ei s-au închinat înaintea Lui și s-au întors cu mare bucurie la Ierusalim.

El este, într-adevăr, înălțat prin dreapta sau la dreapta lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură atestă acest lucru în multe locuri. Locul la dreapta este locul de cinste. Așa este și la oameni. Onorăm pe cineva, dacă îi acordăm locul la dreapta noastră. Astfel, Domnul Isus a fost proslăvit în cer de Dumnezeu Însuși, în timp ce i-a spus: „*Sezi la dreapta Mea...*” (Psalm 110.1).

Înălțarea la cer a Domnului Isus ne arată și adevărul că acum este în cer un Om. Creștinismul adevărat recunoaște că Hristos a intrat în cer ca primul Om.

Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu – izvorul nostru de putere

Faptul că știm că Mântuitorul nostru a luat acum acolo sus locul de cinste, ne dă putere. Dacă ne recunoaștem de partea Domnului Isus, vom fi probabil luați în răs de oameni. Aceasta înseamnă dispreț, și acesta nu ne place. Atunci suntem în pericol să adormim și să nu-i mai fim fideli Mântuitorului. Ce păcat!

Dar există un izvor de putere pentru mărturia noastră pentru El, care este activ zilnic: putem să ne amintim că Acela, pe care îl mărturisim oamenilor și care este refuzat de ei, este Același care stă în cer la dreapta lui Dumnezeu. Noi suferim ocară pentru Acela care este prețios, ales de Dumnezeu. Acest lucru ne dă putere să mărturisim mai departe cu credincioșie pentru El.

Domnul Isus ca om în cer – ținta noastră

Faptul că Hristos este în cer ca om are pentru noi creștinii două urmări.

În primul rând, noi suntem deja acum pe pământ oameni cerești. Prin credință, noi suntem legați cu Mântuitorul nostru în cer. Aceasta ne face, chiar dacă mai trăim pe acest pământ, să

avem caracterul de oameni cerești. Cetățenia noastră este în cer. De aceea noi suntem străini pe pământ. Acesta este un adevăr important al creștinismului: patria noastră este cerul, unde Domnul Isus trăiește deja acum ca om.

În al doilea rând, toți credincioșii vor ajunge cândva în cer. Dovada pentru aceasta este El Însuși, care acum este deja acolo sus. Aceasta este tema Epistolei către Evrei. Acolo, Domnul Isus ne este arătat cum a umblat pe acest pământ, încercat în toate ca noi, dar fără păcat. La sfârșit a suferit și a murit la cruce, pentru ca apoi să intre în bucuria care Îi stătea înaintea – în slava strălucită a prezenței lui Dumnezeu (Evrei 12.1-3). În Psalmul 16 ni se comunică aceasta în mod profetic. Acolo sunt descrise anticipat viața, moartea și învierea Domnului nostru. În versetul 11 găsim proslăvirea Sa la dreapta lui Dumnezeu: „*fața Ta este belșug de bucurie, la dreapta Ta sunt desfătări pentru totdeauna.*” Deci putem ști: când Domnul Isus va reveni, și noi vom intra în slava și bucuria cerului.

e) Venirea Duhului Sfânt

„*Și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți*” (Fapte 2.33.). A cincea realitate a arătării Mântuitorului nostru Isus Hristos este venirea pe pământ a Duhului Sfânt ca Persoană divină. După ce Dumnezeu, Fiul, a fost înălțat la cer ca om, a venit jos Dumnezeu, Duhul Sfânt, trimis atât de Tatăl, cât și de Domnul proslăvit. Această promisiune o dăduse deja Domnul Isus, când era adunat împreună cu ucenicii Săi în camera de sus (Ioan 14.18): Nu vă voi lăsa orfani. Vă voi trimite Duhul lui Dumnezeu și prin Duhul voi veni iarăși la voi.

Dumnezeu, Duhul Sfânt, locuiește atât în Adunare, cât și în fiecare credincios (1 Corinteni 3.16; 6.19).

Duhul Sfânt – Conducătorul nostru

Dacă Duhul Sfânt locuiește în Adunare, adică în totalitatea celor mântuiți, El vrea să conducă Adunarea. El este în primul rând izvorul nostru de putere, ca noi să putem înainta împreună în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. În al doilea rând, sarcina Sa constă în a conduce Adunarea în strângerile sale laolaltă.

Același lucru este valabil și pentru fiecare credincios în parte. Duhul Sfânt dorește să ne conducă pe fiecare pe drumul vieții și să ne dea putere să facem voia lui Dumnezeu. Călăuzirea Duhului este un lucru real și se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. (Duhul nu călăuzește niciodată contrar Cuvântului scris al lui Dumnezeu.) Călăuzirea Duhului stă în contradicție atât cu gândirea rațională, cât și cu deciziile sentimentale, fanatice.

Rezumat

Creștinismul adevărat Îl are pe Domnul Isus în centru. Arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos cuprinde următoarele cinci realități: El a trăit aproximativ 33 de ani pe pământ, a murit pe crucea de la Golgota, a fost înviat de Dumnezeu și înălțat ca om în slava cerului. Apoi a venit Dumnezeu, Duhul Sfânt, pe pământ. Cu aceste adevăruri de bază se preocupă adevărații creștini.

Ultimul mesaj al apostolului Petru în a doua sa epistolă, care se adresează și către noi, este: „*Creșteți în har și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie gloria și acum și în ziua eternității! Amin*” (3.18). Dacă ne preocupăm cu Domnul Isus, așa cum ne este arătat în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci creștem în harul și în cunoașterea Persoanei Sale spre onoarea și preamărirea Sa.